

ГЛАС ВАСОЈЕВИЋА

БРОЈ 18 · БЕОГРАД, О АРАНЂЕЛОВУ ДНЕ 2006

СРЕЋНА СЛАВА ВАСОЈЕВИЋИ!

Почасни председник
Удружење Васојевића
проф. др Милија Зечевић

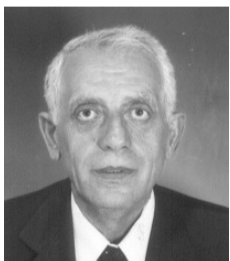
Његово Преосвештенство Епископ
будимљанско-никшићки
господин Јоаникије

Председник Удружења
Васојевића у завичају
Др Растав-Ѓиро Бабовић

Главни и одговорни уредник
“Гласа Васојевића”
Милија Зечевић

Удружење Васојевића
Београд
Председник Милан Вешовић

Удружење Васојевића—
подружница Савино Село
Председник Марко Ђукић

Удружење Васојевића “Васо”
Председник
Милета Зечевић

Удружење Васојевића “Васо”
Председник Управног одбора
Зоран Лакушић

Свети Архангел Михаило

Честитамо 21. новембар 2006. године, славу Светог Архангела Михаила, Васојевићима у завичају, у Србији, у Црној Гори, у Европи, Америци, Аустралији...

Желимо Васојевићима добро здравље, мир, слогу, напредак и благостање.

Поводом славе Светог Аранђела, Марко Ђукић, председник Удружења Васојевића—подружница Савино Село, приредиће свечани ручак, 18. новембра 2006. године у Савином Селу у просторијама школе, са почетком у 12,00 часова.

Почасни председник Удружења Васојевића, проф. др Милија Зечевић приредиће свечану вечеру, 19. новембра 2006. године у ресторану Културно-просветне заједнице у Београду, са почетком у 19,00 часова.

Здрави били и срећни Васојевићи и добро нам дошли гости!

Прославите 21. новембар у својим домовима, са својим породицама, како то налаже обичај.

СВИ СУ ХРАМОВИ И ЦРКВЕ У НАМА И СА НАМА

У Веничкој, у питомом селу у горњем току ријеке Лим, удаљеном од Берана 6 километара, у којој живи око 20 братстава, 300 домаћинстава са преко хиљаду становника, од 19. септембра ове године почела су поново да звоне црквена звона.

*Епископ Будимљанско-никшићки
господин Јоаникије*

“Према предању некада је ово село имало храм и од тога храма остао је само један камен који је био довољно свет да се од њега крене даље, да настане нови храм”, казао је владика Јоаникије бесједећи приликом завршетка радова и освећења цркве Свете Тројице у Веничкој.

Тај, како га је народ назвао свети камен, није се дао отргнути од црквине. Био је ту да чува и да опомиње. За оне

вјерније он је и даље представљао часну трпезу. У књизи “Веничка”, аутора Јована Зечевића, у одјелку “Остаци старина” стоји да се у Веничкој пет мјеста сматрају као црквине или нека светилишта, и то: у Селу (заселак иза школе) на Граду, Дубовима, на Подима и на Побрњу. Према писању Јована Зечевића “Црквина у засеоку Село налази се у средишњем дијелу села и сматрала се као главна. На том мјесту су се све до краја Првог свјетског рата налазили остаци трошних зидина неке старе црквице и међу њима један камен исклесан у виду стола, који је, вјероватно, служио за вјерске обреде, као нека света трпеза. Народ је овај камен сматрао за свету ствар и за њега је везивано много сујеверја. Одмах послје тог рата, на том мјесту је саграђена зграда основне школе (мања брвнара) и због тих радова зидине су порушене и у темељ уграђене, а свети камен је одбачен ван зграде. Те 1919. године у селу је помрло много дјеце (око 25) од шарлаха, па су сујеверни то приписивали гријеху због одбацивања овог камена, чак су и смрт Мила Сајичића и Јефта Зечевића, који су били главни организатори градње школе, доводили у везу са овим гријехом. У вези са тим инсценирана су и разна

*Епископ Будимљанско-никшићки господин Јоаникије и
проф. др Милија Зечевић*

привиђења на овом мјесту. Јован Милићев Зечевић-Вате пронио је по селу причу како је једне суботе при повратку из Берана у школи видио свјетла и чуо гласове. Када је отворио врата видио је тобоже да горе многе свијеће и да један стари свештеник са брадом држи богослужење. Када га је видио рекао му је да ће све у селу помријети ако камен не врате на старо мјесто. Послје тога камен је унесен у школу и постављен у канцеларију учитеља. Када је ова зграда порушена и школа саграђена на другом мјесту, камен је ту остао и сада се налази уз споменик борцима палим за слободу”.

Био је свети камен ту задуго. Онда се, опет према казивању сељана, које ми је испричао један од првих чланова Одбора за изградњу цркве Свете Тројице, Миомир Зечевић, један од мјештана усудио да тај камен помјери, јер се естетски није уклапао у споменички комплекс. Одгурао га је низ падину иза споменика. Пошао је кући и стрпоштао се низ степенице. Онако угруван отишао је и врати свети камен на његово првобитно мјесто. Има, каже Миомир, још много прича о утицају тог камена и његовом значењу за сељане, али се зна и то да се касније нико није усудио да га помјери. Све значајније што се дешавало или договарало у селу, дешавало се око њега.

Црква Свете Тројице у Веничкој

(текст преузет из часописа Свевиће)

ОБНОВЉЕН СПОМЕНИК КРАЉУ АЛЕКСАНДРУ КАРАЂОРЂЕВИЋУ

Примаријус др Раслав Бабовић је рођен 30. јануара 1936. године у Петњику код Берана, од оца Милутина—Славка, и мајке Милице, рођене Аџић, који су имали осморо дјеце—четири ћерке и четири сина. Основну школу је завршио у родном селу, а Вишу реалну гимназију у Беранама. Медицину је завршио у Београду, као и специјализацију из опште хирургије. Примаријус је постао 1980. године. Завршио је

неколико постдипломских течајева и специјализацију из опште хирургије. Објавио је преко 60, а изложио близу 80 радова и саопштења. Организатор је бројних састанака хирурга Србије и Црне Горе. Био је активан у Друштву љекара Црне Горе. Био је члан Управног одбора Друштва за науку, умјетност и културу “Полимље”, члан и секретар Редакције часописа “Токови”, затим члан Издавачког савјета листа “Слобода”, Савјета стручног часописа “Медицински записи”, многих стручних комисија, предсједник Црквеног одбора и комисије за вјерска питања у Беранама. Одборник је Скупштине општине у Беранама. Добитник је Завичајне награде Берана “21. јул”, Ордена рада са сребрним зрацима, Дипломе Савеза љекарских друштава—Хируршке секције, Златне значке Црвеног крста и више диплома и признања из области спортске медицине и безбједности саобраћаја. Члан је Вукове задужбине.

Родна грудa лозе славне,
Колијевка Вожда дједе,
Годинама чекала те,
Краљу славе и побједe.

Народ га је одушевљено дочекао—села су тога дана опустјела, сви су жељели да виде храброг ратника, државника, војсковођу, свог краља ујединитеља, европејца, миротворца, велику личност свога времена како је нагласио професор Киковић, обраћајући се присутнима на свечаности уприличеној приликом откривања обновљене спомен-плоче у Тифранској клисури. Он је затим додао “Бесмртност заслужују само велики људи који свом народу остављају добротинство”. И краљ је то урадио када је 1929. године дао новац за изградњу пута Беране—Бијело Поље, којом приликом је и подигнуто спомен-обилежје које је зуб времена и људска немарност доста оштетила па је идеја потекла од Удружења ратних добровољаца и њихових симпатизера 1912—1918. да се исти обнови, била на мјесту.

Киковић је говорио о детаљима краљеве посјете Васојевићима истичући да се краљ поносио својим поријеклом па је једном приликом у разговору са угледним Васојевићима, а на примједбу једног од њих да Васојевићи немају посланика у скупштини СХС одговорили: “Шта ће вама посланици—ви имате краља”. Истакао је такође да је краљ Александар 1926. године на Видовдан са простора Горњих и Доњих Васојевића за ратне заслуге и војничку храброст додијелио 196 златних медаља учесницима Првог и Другог балканског и Првог свјетског рата, сребрних 765 и 96 за ревносну службу, што укупно износи 1.057 одличја.

Раслав Ђиро Бабовић говори на отварању споменика
Краљу Александру Карађорђевићу

ОБНОВЉЕН СПОМЕНИК АЛЕКСАНДРУ КАРАЂОРЂЕВИЋУ НА ДАН ЊЕГОВЕ ПОГИБИЈЕ, 09. 10. 2006. ГОДИНЕ

Талентовани народни гуслар—пјевач, казао је, обраћајући се краљу Александру Карађорђевићу, краљу ујединитељу:

Па наврати у Васојевиће,
Ту је било Карађорђу пиће,
Одакле му славна лоза ниче,
Да се са њим покољења диче.

И навратио је. Било је то 1925. године, посјетио је Беране, посјетио Васојевиће, дао новац за Дом трезвености, за Манастир, као и нека друга давања, а на славолуку при улазу у главну улицу у Беранама, стајали су исписани стихови:

Откривање споменика Краљу Александру Карађорђевићу

Откривајући спомен обилежје Раслав Ђиро Бабовић је казао: “Тужно сам се осјећао прије око 40 година када сам се нашао на Марсељском плочнику гдје је проливена јуначка крв великог Србина и Васојевића од зликовачке руке испалених хитаца у челичне груди великог и храброг ратника. Завиљено је било да су му последње ријечи у самртном хропцу изговорене биле: “Чувајте ми Југославију”. Он је прва жртва фашизма и ова његова мисија била је у служби јачања антифашистичке коалиције па се упутио пријатељској Француској, упутио се пријатељима и борцима с којима је ратовао и био рањен на Солунском фронту и Кајмакчалану.

Војнички надарен, велики родољуб, европејац, опсједнут идејом југословенства, прошао је албанску голготу и створио велику државу Југославију за коју је и живот дао у пуној стваралачкој снази, закључио је говорник.

(припремио др Раслав Ђиро Бабовић)

ОБНОВЉЕН СПОМЕНИК КРАЉУ АЛЕКСАНДРУ КАРАЂОРЂЕВИЋУ

ОБНОВЉЕН СПОМЕНИК АЛЕКСАНДРУ КАРАЂОРЂЕВИЋУ НА ДАН ЊЕГОВЕ ПОГИБИЈЕ, 09. 10. 2006. ГОДИНЕ

Талентовани народни гуслар—пјевач, казао је, обраћајући се краљу Александру Карађорђевићу, краљу ујединитељу:

Па наврати у Васојевиће,
Ту је било Карађорђу пиће,
Одакле му славна лоза ниче,
Да се са њим покољења диче.

И навратио је. Било је то 1925. године, посјетио је Беране, посјетио Васојевиће, дао новац за Дом трезвености, за Манастир, као и нека друга давања, а на славу при улазу у главну улицу у Беранама, стајали су исписани стихови:

Родна грудa лозе славне,
Колијевка Вожда дједе,
Годинама чекала те,
Краљу славе и побједе.

Народ га је одушевљено дочекао—села су тога дана опустјела, сви су жељели да виде храброг ратника,

Откривање споменика Краљу Александру Карађорђевићу

Раслав Ђиро Бабовић говори на отварању споменика Краљу Александру Карађорђевићу

посланици—ви имате краља”. Истакао је такође да је краљ Александар 1926. године на Видовдан са простора Горњих и Доњих Васојевића за ратне заслуге и војничку храброст добијели 196 златних медаља учесницима Првог и Другог балканског и Првог свјетског рата, сребрних 765 и 96 за ревносну службу, што укупно износи 1.057 одличја.

Откривајући спомен обиљежје Раслав Ђиро Бабовић је казао: “Тужно сам се осјећао прије око 40 година када сам се нашао на Марсељском плочнику гдје је проливена јуначка крв великог Србина и Васојевића од зликовачке руке испалених хитаца у челичне груди великог и храброг ратника. Завиљено је било да су му посљедње ријечи у самртном хропцу изговорене биле: “Чувајте ми Југославију”. Он је прва жртва фашизма и ова његова мисија била је у служби јачања антифашистичке коалиције па се упутио пријатељској Француској, упутио се пријатељима и борцима с којима је ратовао и био рањен на Солунском фронту и Кајмачалану.

Војнички надарен, велики родољуб, европејац, опсејнут идејом југословенства, прошао је албанску голготу и створио велику државу Југославију за коју је и живот дао у пуној стваралачкој снази, закључио је говорник.

државника, војсковођу, свог краља ујединитеља, европејца, миротворца, велику личност свога времена како је нагласио професор Киковић, обраћајући се присутнима на свечаности уприличеној приликом откривања обновљене спомен-плоче у Тифранској клисури. Он је затим додао “Бесмртност заслужују само велики људи који свом народу остављају добротинство”. И краљ је то урадио када је 1929. године дао новац за изградњу пута Беране—Бијело Поље, којом приликом је и подигнуто спомен-обиљежје које је зуб времена и људска немарност доста оштетила па је идејал потекла од Удружења ратних добровољаца и њихових симпатизера 1912—1918. да се исти обнови, била на мјесту.

Киковић је говорио о детаљима краљеве посјете Васојевићима истичући да се краљ поносио својим поријеклом па је једном приликом у разговору са угледним Васојевићима, а на примједбу једног од њих да Васојевићи немају посланика у скупштини СХС одговорио: “Шта ће вама

Црква у Коњусима

(припремио др Раслав Ђиро Бабовић)

УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА “ВАСО” ЛИЈЕВА РИЈЕКА

КОМОВИМА УЗИМАЈУ СВЕ, А НЕ ВРАЋАЈУ НИШТА

УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА “ВАСО” АПЕЛУЈЕ ДА СЕ ЗАШТИТИ ШУМСКО БЛАГО У ПЛАНИНАМА

- Удружење Васојевића “Васо” из Лијеве Ријеке, упозорило је на константно пустошење и уништавање шума на планини Комови и за то оптужило Шумску управу и државу.

- Држава у сарадњи са Шумском управом и даље наставља својеврсно насиље над Комовима. Сјечом су угрожена, изворишта Таре, најљепше ријеке у Европи. Све већа и немилосрднија сјеча, допринијела је да су поједини извори већ пресушили. Из дана у дан имамо све виоше насртаја на богатство ове планине, којој пријети озбиљна опасност од уништавања флоре и фауне—објашњава предсјеник Управног одбора тог Удружења Зоран Лакушић.—Уништавањем шума, Комовима и Лијевој Ријеци, узима се све, а не враћа ништа. При том ће Дирекција за шуме у 2003. години за 370.617 кубика бруто масе зарадити најмање пет и по милиона евра—

истиче се у Саопштењу. Лакушић је оцијенио да је “таквим приступом и односом Шумске управе, озбиљно угрожена реализација програма развоја Бјеласице и Комова, који се одвија у сарадњи са канцеларијом ОЕБС-а у Подгорици и Министарством иностраних послова Аустрије”.

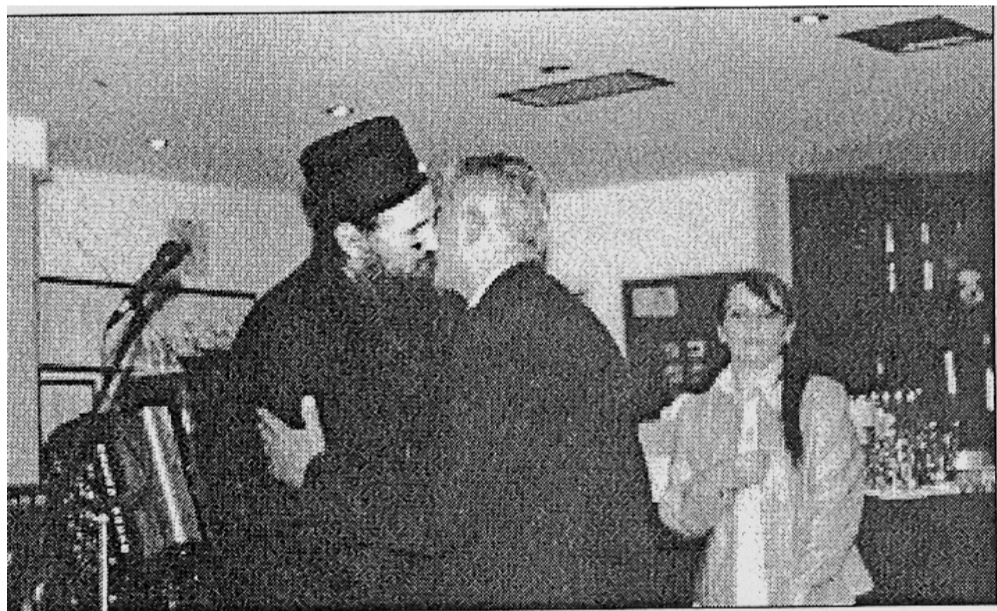
Удружење Васојевића је од предсједника Општине Подгорица др Миомира Мугоше, тражило да на основу члана 58 Закона о шумама, покрене поступак наплате 10 одсто од концесионе надокнаде.

- Та накнада, према закону, припада локалној управи са искључивом намјером да се врати грађанима Лијеве Ријеке за изградњу инфраструктурних објеката. За последње три године, на име концесија Шумска управа у подгорички буџет није уплатила ниједан цент— закључује се у саопштењу Удружења Васојевића.

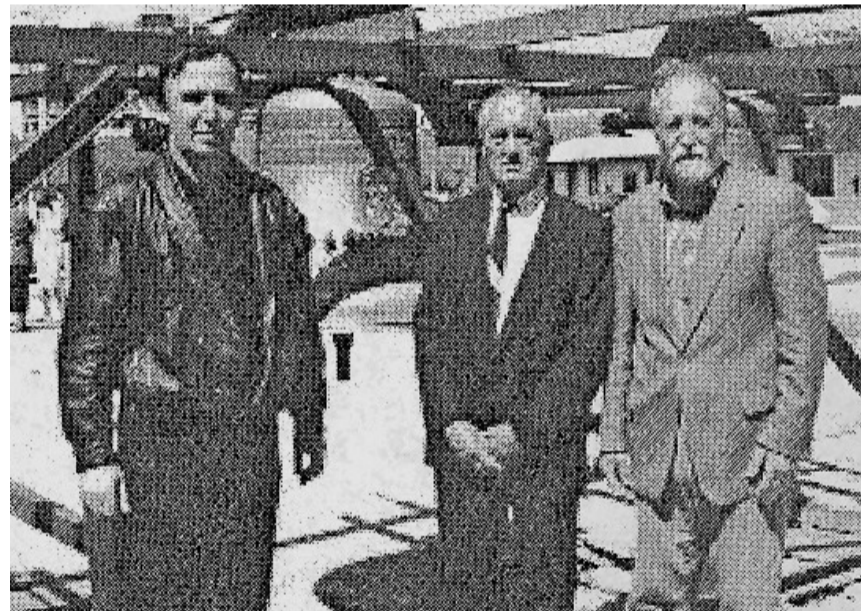

Комови

(“Вијести”, 29. август 2003. Ј.М)

Владика Јоаникије уручује предсједнику Удружења Милети Зечевићу икону Светог Архангела Михаила за допринос на сарадњи Удружења “Васо” са Епархијом Будимљанско-нишкићком, Подгорица 2004.

Испред црквеног звона у Храму Христовог Баскрсења у Подгорици на Васкрс 2006. године: Зоран Лакушић, Милета Мишо Зечевић и Миодраг Мишко Милошевић

Веселин Бакић, Зоран Лакушић и Реља Јованчевић награђени са плакетама на осмом Госпојинском сабору у Лепосавићима 2004.

Видак Радевић у разговору са владиком Јоаникијем, Лијева Ријека 2004. године

УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА САВИНО СЕЛО

НОВЕМБАР ЈУБИЛЕЈА У САВИНОМ СЕЛУ

У исто вријеме одржаће се два јубилеја у Савином Селу: Дан колонизације и Дан Удружења Васојевића—подружница

Прије 60 година, новембра месеца извршена је колонизација по државном декрету у Савином Селу. Већинско насељавање је извршено са простора васојевића—Андријевачки срез Републике Црне Горе. У новој средини сваке године се тај дан обележава слављем, а ове године је то новембарски јубилеј.

Марко Ђукић, говори на годишњој Скупштини

Прије 15 година, новембра месеца у Савином Селу на идеју групе васојевића основана је подружница Удружења Васојевића. Оснивачку групу су сачињавали: Васо Дујовић, Драшко Нововић, Мирко Машовић, Драго Вуканић, Вук Дедовић, Марко Ђукић, Милан Вукићевић, Радојко Радивојевић, Новак Зекић, ратко Лабан, Милан Белевић.

Координатор између Удружења Васојевића и подружнице био је мр Васо Поповић из Београда. За Аранђеловдан 21. 11. 1992. године формирана је подружница Удружења Васојевића у Савином Селу, изабрана су радна тијела подружнице и донијети нормативни акти, а регистрација је извршена у СУП-у Врбас. Оснивачкој скупштини је, поред 500 чланова, присуствовао и тада актуелни председник проф. др Милија Зечевић, општинска руководства Андријевице, Берана и Врбаса, делегације Београда, Новог Сада, Суботице. Скуп је поздравио проф. др Слободан Томовић. Оснивање подружнице је прослављено у братском расположењу. Основни циљеви подружнице, између осталог, су заједништво и чврста повезаност свих

српских народа ма где се он налазио, са осталим народима и народностима. Настала је у вријеме распада СФРЈ, а како су све активности извођене у склопу Удружења Васојевића неопходно је било повезивање са сродним удружењима и покретима у чему предњаче: Сабор српске слоге, општинска руководства у Андријевици, нешто касније у Беранама и Врбасу, Удружења Васојевића "Васо" из

Црква Светог Архангела Михаила у С. Селу

Лијеве Ријеке, Српско-црногорски покрет за европске интеграције, удружења Црногораца из Новог Сада, Голијана, Пивљана, Крајишника, Братоножића, Гуслара "Његош" из Врбаса. Дијелећи судбину државне заједнице Србије и Црне Горе, најприје распад Југославије, страдање и прогон српског живља из Хрватске, агресија и бомбардовање, прогон Срба са Косова, прихват избјеглица и др. наше удружење је имало бескомпромисан став и одлучно стало у заштиту народа. Сви завичајни догађаји, културне, духовне, привредно-туристичке и друге манифестације су заједнички прослављане, било где да се одржавају.

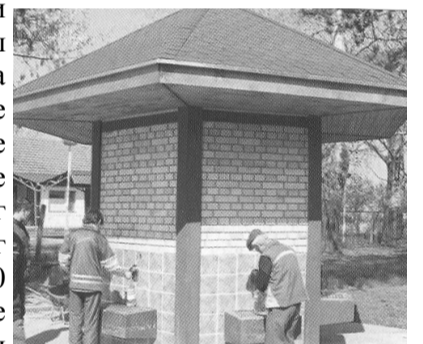
КЊИЖЕВНО-ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ

На годишњим скупштинама, континуирано, у кратким цртама, промовисане су књиге националне, племенске, лирско-епске садржине, аутора Момчила Цемовића, Петра Божовића, Далета Ђулафића, Благоја Баковића, Ратка Делетића и др. Велику пажњу заслужују часописи: Глас Васојевића, издавач Удружење Васојевића, Времекази, издавач Општинско одељење за културу и спорт Андријевица и Свевиђе, издавач Епархија Будимљанско-никшићка, Беране. На нивоу Савиног Села активности су усмерене на инфраструктуру и духовност, што је зацртано и програмом рада Месне заједнице. Капиталног је значаја ЕКО чесма у центру села, која поред основне функције производње здраве, питке воде, има и

Културно-уметнички програм на прослави

архитектонски значај, јер даје далеко лепши изглед центра села као грађевински објекат. Ужурбано се ради на реконструкцији православне цркве "Свети Архангел Михаило", под руководством Црквеног одбора за изградњу, на челу са Жељком Вулићем. Средства за њену адаптацију обезбеђена су из добровољних прилога грађана, СО Врбас и МЗ Савино Село. И после више деценија започела је реконструкција тзв. Железничког моста, наине пришло се оспособљавању железничког моста за друмски саобраћај са прилазним путевима који повезују насеље са пољопривредним комплексом од око 1000 хектара приватног и друштвеног пољопривредног земљишта. Иницијативу и све активности око трансформације предметног моста повео је Светозар Шошкић, ударнички доајен са немало 80 година старости и још једном је оживео своје ударничке значке са омладинских акција. Прекаљени неимар је свој ентузијазам остварио кроз зацртане циљеве и идеале повлачећи за собом и млађе снаге. За прву фазу адаптације наведеног моста средства су обезбеђена од Извршног већа Војводине у износу од 1.200.000,00 динара. Програмом одржавања свечане Скупштине између осталог планирана је и посета хумки преминулим члановима Председништва и оснивачима подружнице Васу Дујовићу, Дагу Вуканићу, Мирку Машовићу, Милану Вукићевићу и Ратку Дробњаку. За све што су учинили и нама оставили, вјечита им хвала и слава!

ЕКО-ЧЕСМА

За све време постојања подружнице са нама су били, сарађивали помагали: ДД "Витал", Врбас; ДП "Царнец", Врбас; ПП "Бачка-Инобачка", Нови Сад; Општина Врбас; Општина Андријевица; МЗ Савино Село; "Каршоп Сокановић", Врбас; ОШ "Б. Радичевић", Савино Село; ДП "Милан Куп", Савино Село; Млин "Торжа", Савино Село; "Кинг-Шиповац", Савино Село; ЕД "Врбас", Врбас; Млин Ферика, Деспотово; ДП "Камендин"; СТР "Јелена"; ПП "Кораћ"; ДП "Топико", Нови Сад; ПП "Бобокомерц"; Ратко Дробњак, Савино Село; Машовићи и Стојановићи, Холандија; Аутосервис Радивојевић; Народна лутрија Нови Сад; Недовић Баћо, Губеринић Момо, Ралевић Златко, Цемент трејд; Пивара Бечеј. Подружница је значајно учешће узела од прикупљања прилога за изградњу бомбардованог моста од стране агресора у Мурини, размене књига са школом и библиотекама Андријевица—Савино Село, код лечења, школовања и материјалног помагања у оним случајевима где је то било нужно и неопходно.

Подружница Удружења Васојевића Савино Село је заједно са Удружењем Васојевића "Васо" из завичаја, и општинама Андријевица и Беране, а посебно са Удружењем Васојевића Београд и почасним председником проф. др Милијом Зечевићем, јединствено деловала на афирмацији Српства, Српске православне цркве, српског језика и повезивала и јачала везе Србије и Црне Гореи Српске републике, као и свих Васојевића широм свијета.

Са задовољством позивамо све госте на прославу дана 18. 11. 2006. са почетком у 12,00 часова у Савино Село".

ДОБРО ДОШЛИ!

Са финала "Гуслара СЦГ", Радојко Радивојевић, Новак Зекић, Вука Зечевић и Марко Ђукић

ВИНИЦКА

Село Веницка налази се на јужном и југозападном дијелу Беранске котлине. Венички посједи се пружају у планини Турији, Јеловици и Тустој. Село је смештено у равници, окружено превојима и брдима који се настављају на планине. Кроз село протиче ријека Веницка, а југоисточним делом протиче ријека Лим. Надморска висина Веницке је 750м, а највеће брдо које је окружује Градина има надморску висину од 1012м. Планина Турија достиже надморску висину до 1850м, а Јеловица до 1700м, а на Зековој глави 2166м. Веницка се налази у зони умјерено континенталне климе са просечном температуром од -15 зими и до +26 степени љети.

На територији села налазе се остаци више цркава, а у средини села је 2006. године обновљена и изграђена црква Свете Тројице.

Панорама Веницке

На подручју Беранске нахије су нађени остаци из римског доба и државе Немањића. Претпоставља се да су стари Словени територију подручја Берана, а и Веницке населили већ у седмом вијеку. Писани назив за село Веницка потиче из дванаестог вијека. У њој су живјела старосрпска племена. По попису из 1485. године у нахији Будимља било је 28 села од којих је једно од највећих било село Веницка са 65 домаћинстава, а већ по попису од 1582. године у Веницкој је живјело 83 домаћинства.

Масовно досељавање Васојевића из Лијеве Ријеке у Веницку отпочело је после 1700. године. У Веницкој у 18, 19. и 20. вијеку су живјела и сада живе братства Васојевића: Зечевићи, Ђеранићи, Саичићи, Лалићи, Вукићевићи, Малишићи, Вучељићи, Цикнићи, Лаиновићи, Ивановићи, Нововићи и Рудановићи. У прошлом вијеку су се доселиле породице Шћекића, Ђековића, Ђекића, Бојовића, Раичевићи и Ђорџи. Најбројније је братство Зечевића и то не само у Веницкој, већ и у племену Васојевића.

У Веницкој сада живи 235 домаћинстава са 820 становника. У Србији, нарочито у Београду, Америци, Аустралији, Француској, Енглеској, Немачкој и земљама Бенелукса живи 435 породица са 1900 становника, поријеклом из Веницке.

Веницка је позната по слободарству, чојству, јунаштву и умности њених становника. У протеклим вјековима су се рађали бројни истакнути прваци у свим братствима Веницке, која су, иначе, родбински многоструко испреплетана и повезана. Међу њима ипак се издваја Игуман Мојсије Зечевић који је живио и стварао крајем 18. и првој половини 19. вијека. Био је Игуман манастира “Ђурђеви Ступови”, савјетник Светог Петра Цетињског и Његоша. Његош га је овјеквјечио у “Горском Вијенцу” у лику игумана Стефана. Мојсије Зечевић “човјек посебног дарованија” усталичио је Његоша и помогао да одржава мир међу племенима, учврсти власт и установи државне институције Сенат и “Националну гвардију”. Игуман Мојсије Зечевић се читавог свог вијека борио за слободу и јединство српског народа, утемељење државности у Црној Гори и шире, а запажен је био и као истакнути пјесник тога времена и вођа свог народа и неуморан борац против турчења Срба.

Веницка је прави расадник интелектуалаца, умних и вредних стваралаца. Сада живи и ради неколико стотина факултетски образованих људи разних струка у Веницкој, Беранама, Подгорици, Београду, Новом Саду и другим градовима Србије, а веома велики број ради и ствара у Европи, Русији, Америци и Аустралији. У Београду, поред бројних интелектуалаца свих струка, живи десет доктора наука-професора универзитета. Изузетно важна одлика свих Венићана било гдје да живе и раде је снажна везаност за Веницку, своју родну груду, и гајење топлих, срдачних и високо људских односа међу њима и са својим окружењем.

Ој Веницка ружо бјела

*Село моје под Градину
Ја те сањам сваке ноћи
Кад се нађем у туђину
Једва чекам тебе доћи.*

*Ој Веницка ружо бјела
Најљепша си од свих села
Најљепша си ти у мају
Најмилији завичају.*

*На крилима ко из маите
Емоције кад запиште
Ја се сјетим, куће, баите
И одлетим на огњиште.*

*Ој Веницка ружо бјела
Најљепша си од свих села
Најљепша си ти у мају
Најмилији завичају.*

*Да се вратим ко раније
У младости моје ране
Да прошетам до Превије
И Веницке видим стране.*

*Ој Веницка ружо бјела
Најљепша си од свих села
Најљепша си ти у мају
Најмилији завичају.*

*Да прогутам чисте воде
Са извора на Мочила
Ој Веницка слати роде
Ој Веницка, мајко мила.*

*Ој Веницка ружо бјела
Најљепша си од свих села
Најљепша си ти у мају
Најмилији завичају.*

Веницка, 25. 10. 2001. год. Мијо Ђеранић

СВЕЧАНОСТ НА ДАН ОСВЕЋЕЊА ЦРКВЕ СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ

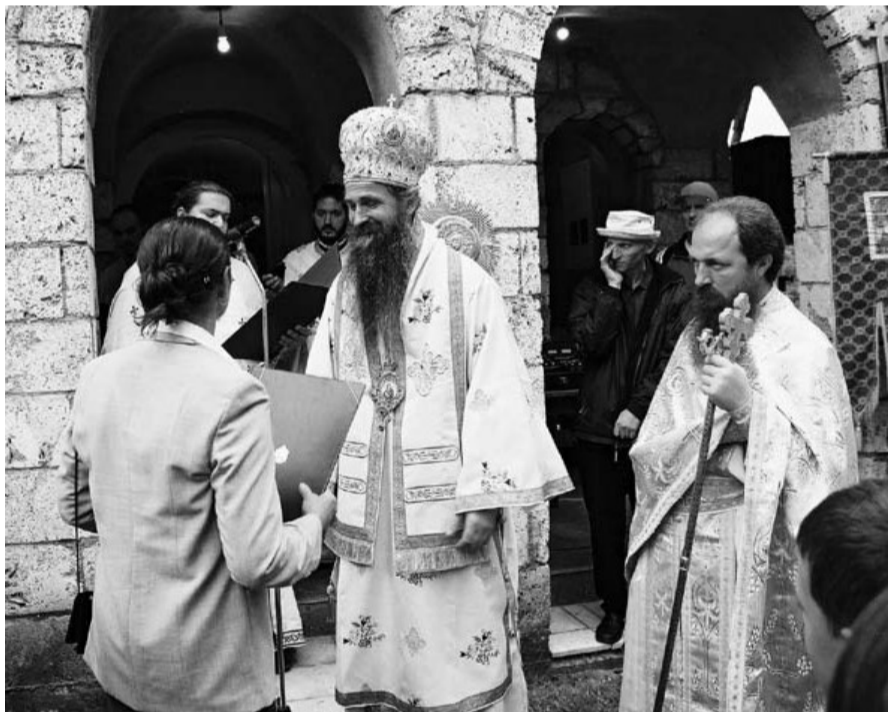

*Епископ Будимљанско-никшићки, господин Јоаникије уручује
грамату проф. др Милији Зечевићу*

На дан освећења, 19. септембра, онима који су дали веће прилоге владика Јоаникије је уручио архипастирске грамате: Милији Зечевићу, који се захвалио у име добитника грамата, породици покојног Стевана Сајичића, који је поклонио земљиште за изградњу храма, Михаилу Ђеранићу, Радоју Зечевићу, Вуки Лалићу, Жељку Зечевићу, Миладину Малишићу, Ангелини Герати и Миомиру Зечевићу, а уручене су и захвалнице свим институцијама и појединцима који су на било који начин помогли изградњу храма.

У име мјештана Веничке свештенство и госте поздравио је Милутин Зечевић, а Одбор за прославу освећења приредио је богат културно-умјетнички програм у ком су учествовали књижевници Драгомир-Дале Ђулафић, Дарко Јововић и Ратко Делетић, гуслари Ђоко Копривица и Зоран Ђекић, КУД "Коло" са вокалном солистичком Јеленом Бојовић и познати популарни пјевачи народних пјесама Бранка Шћепановић и Милоје Бубања. Програм је водила Соња Савић, новинар Радио Берана.

(преузето из часописа Свевиће)

*Епископ Будимљанско-никшићки господин Јоаникије уручује
архипастирску грамату Мили Саичић*

*Епископ Будимљанско-никшићки господин Јоаникије уручује
архипастирску грамату Миомиру Зечевићу*

*Проф. др Милија Зечевић и Михаило Ђеранић који је такође
примио грамату од Његовог Преосвештенства Епископа
будимљанско-никшићког господина Јоаникија*

*Епископ Будимљанско-никшићки господин Јоаникије уручује
архипастирску грамату Тихомиру Лалићу*

СВЕЧАНОСТ НА ДАН ОСВЕЋЕЊА ЦРКВЕ СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ

У име мјештана Винацке свештенство и госте поздравио је Милутин Зечевић

Епископ будимљанско-никшићки господин Јоаникије уручује архипастирску грамату Радоју Зечевићу

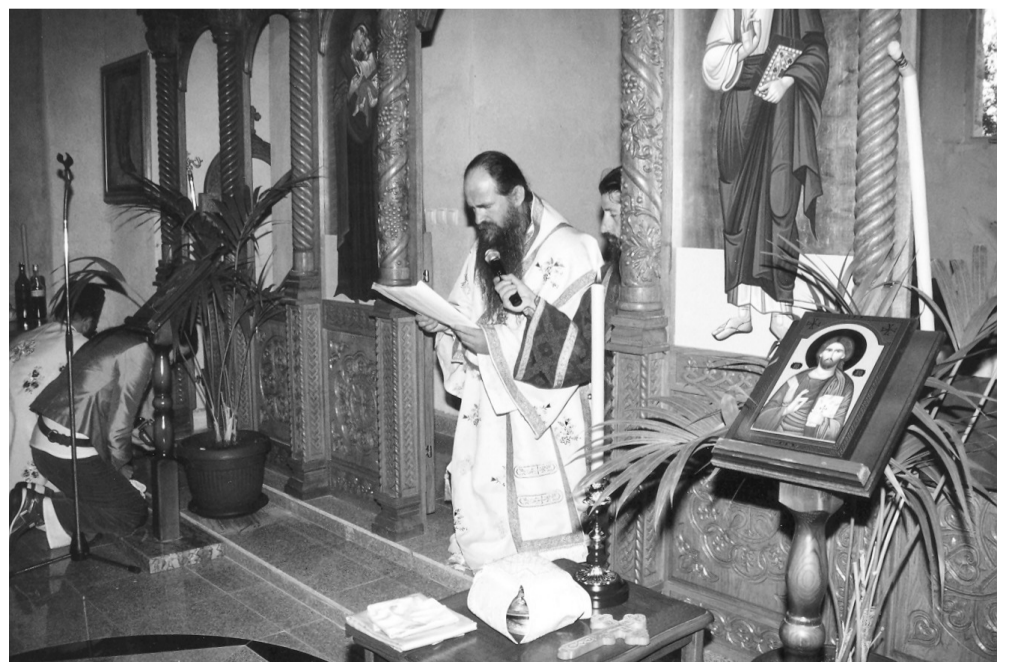
Раслав Ђиро Бабовић, епископ Будимљанско-никшићки господин Јоаникије, проф. др Милија Зечевић, Раде Зечевић и учесници културно-уметничког програма

Епископ Будимљанско-никшићки господин Јоаникије освештава свети камен

Програм је водила Соња Савић, новинар Радио Берана

Његово Преосвештенство Епископ Јоаникије у иконостасу цркве Свете Тројице у Винацкој

СВЕЧАНОСТ НА ДАН ОСВЕЋЕЊА ЦРКВЕ СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ

Миомир Зечевић, парох Ненад Бубања и Драган Ђеранић са освештаним крстом

Парох виницки Ненад Бубања приликом освештавања цркве на кришењу

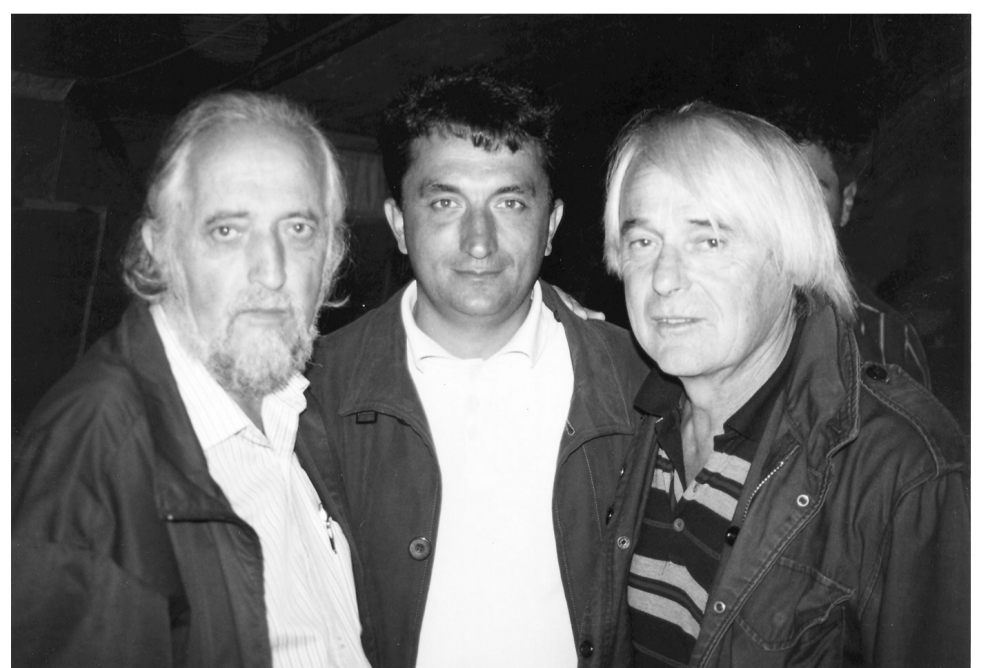
Његово Преосвештенство Епископ Будимљанско-никшићки Јоаникије у цркви Свете Тројице у Виницкој

Свештенство на освештавању Цркве Свете Тројице у Виницкој

Миљан Зечевић, Раслав Ђиро Бабовић, Владика Јоаникије, академик проф. др Милија Зечевић и Раде Зечевић

Три пјесника: Ратко Делетић, Дарко Јововић и Драгомир Ђулафић

НАШИ САВРЕМЕНИЦИ

Стана Беба Божовић, је рођена 15. јануара 1962. године у Беранама, од оца Вула и мајке Драгице Вулићевић.

Основну и средњу школу завршила је у Беранама. Дефектолошки факултет у Београду, а магистрала је на Европском универзитету.

После завршеног факултета почиње да ради у медицинском центру у Беранама, где се бавила истраживањем патологије говора деце предшколског узраста Северне Црне Горе.

Крајем осамдесетих година поново долази у Београд. Радила је у Дафимент банци као саветник директора, затим као директор хуманитарне организације.

У Скупштини града радила је као секретар за дечију и социјалну заштиту, на том месту је била и у време НАТО агресије на нашу земљу. За изузетан допринос у раду (за време бомбардовања) одликована је од Команде града Београда.

У прелазној влади (2000. године, Зоран Ђинђић) радила је као заменик министра за рад, борачка и социјална питања.

Од 2004. године ради у Министарству туризма Владе Републике Србије, као помоћник министра.

У многим европским метрополама (Лондон, Париз, Москва, Цирих, Веч) била је вођа пројекта “Национална промоција Србије”.

Хоби јој је бављење хуманитарним радом и друштвена брига о деци.

Удата је за Радомира Рају Божовића, познатог спортисту бивше Југославије. Имају два сина Јакова и Андреја. Јаков је проглашен за ђака генерације прве српске школе “Краљ Петар Први” у Београду, што сматра и својим успехом. Живе у Београду.

С поносом истиче да је “Васојевка” и на многим званичним и незваничним културним догађајима и прославама тражи да јој певају песму “Гледала сам с Кома плава”. Родно село јој је Трешњево, па је многи питају да ли је познато по трешњама. А она каже: да га памти по шљивама. Када је добра година и роде шљиве, данима их купи са браћом, сестром и комшијама. Нигде шљиве нису тако слатке као Трешњевачке. То јој је омиљено воће јер је подсећа на детињство, Трешњево и Долину Лима.

Трешњево две хиљаде

Станови (“бачије”) на Градишници I

Основна школа у Трешњеву

КРАЉЕ-ПОД КРИЛИМА

Др Лука Кастратовић, генерал-мајор, рођен је 10. новембра 1950. године у селу Трешњево, општина Андријевица, од оца Величка и мајке Јелисаве, рођене Вулевић. Основну школу је завршио у Тречки код Андријевице, а гимназију у Беранама 1969. године. Војну академију противваздушне одбране завршио је у Задру 1973. године, са просеком 9,07. Уз рад, на Факултету политичких наука у Загребу дипломирао је 1986. године и стекао звање дипломирани политиколог. Академско звање магистра наука стекао је на Војној академији у Београду, а доктора наука одбране, безбедности и заштите на Факултету цивилне одбране у Београду, одбраном докторске дисертације “Нови модел цивилне одбране у одбрамбеном систему Србије и Црне Горе”. Завршио је све војне школе, као и највишу војну школу, Школу националне одбране, 1996. године. Службовао је у гарнизонима (градовима): Бихаћ, Загреб, Ужице, Подгорица и Београд. Године 2002. и 2003. био је председник Савета Факултета цивилне одбране у Београду. Од завичаја, Скупштине општине Андријевица, добио је 2001. године награду “17. јул”, највише признање које општина додељује заслужним грађанима. Током каријере добио је бројна признања, а међу њима и одликовања: Орден за војне заслуге са сребрним мачевима, Орден Народне армије са сребрном звездом, Орден заслуга за народ са сребрном звездом и Орден витешког мача првог степена.

У Краљима 1. маја 2006. године откривено је спомен обиљежје “авион” четворици пилота Југословенског Ратног Ваздухопловства, из овог краја, Николи Лекићу, Милану Мартиновићу, Радомиру Ђурковићу и Бранку Гојковићу.

Краље, брдовито, подкомско село, симболично свједочи о историји Васојевића. Спомен обиљежје “авион” употпуњава мозаик незаборава, попуњава културно-историјски комплекс Краља, коме могу да завиде и већи градови. Мјештани овог краја, гдје год се у свијету налазили, осмишљеним акцијама и прилозима подижу споменике материјалне културе као најбоље чуваре историје и традиције. Не само ради сјећања већ ради истине, напретка и будућности.

Комплекс спомен обиљежја чине: школа и омладински дом са спортским теренима, црква Вазнесења Господњег, музеј-спомен соба развоја овог краја, споменик Војду Карађорђу (чији су преци из Краља одселили у Србију), “Кула Ризовића”, авион са спомен плочом пилотима Југословенског Ратног Ваздухопловства и Барутана. На

Спомен плоча са ликовима и именима пилота, на стубу-носачу авиона

“Кули Ризовића” постављена је спомен плоча, а покренута је иницијатива да се као значајан културно-историјски споменик стави под заштиту државе. Барутани (једна од три у Црној Гори) слиједи реновирање.

“Кула Ризовића”, прва кула на два “боја” (спрата) са три улаза, у горњим Васојевићима, саграђена је крајем 19. вијека по жељи Петра Мркоњића. Петар Мркоњић — Петар I Карађорђевић, краљ Србије 1903-1918. и Југославије 1918-1921. године, када је имао могућности и када га је “пут наносио” радо је свраћао у Краље, постојбину својих предака. Дао је новчана средства за кућу браћи Ђурковића (три брата),

потомцима рођака његових предака.

Спомен обиљежје са погледом на авион, споменик Карађорђу и цркву Вазнесења Господњег (изнад кабине авиона види се кров “Куле Ризовића”, а десно испод брестуља кућа Лекића)

Спомен обиљежје “авион” је складно укомпонована цјелина авиона и спомен-плоче са ликовима и именима пилота. То је борбени авион типа “јастреб”, тада савремени авион домаће производње, издигнут од земље стубом висине три метра, на коме је причвршћена спомен-плоча.

Иницијативу за изградњу споменика дао је Станисавић Момир, који је водио акцију обезбеђења средстава за изградњу, обезбеђење и превоз авиона из Београда у Краље, као и остале пропратне активности. Додјелу авиона од стране Ваздухопловних снага Војске СЦГ помогао је генерал-мајор у пензији Др Лука Кастратовић. Израду елемената за постављање авиона, расклапање авиона у музеју ваздухопловства на Сурчину и монтирање у Краљима извршили су стручњаци ваздухопловно-техичке службе са аеродрома Батајница.

Споменик је отворио Лука Кастратовић, присутне грађане су поздравили Милутин Ђурковић, председник мјесне заједнице Краље и Васо Јојић, председник Одбора за изградњу споменика.

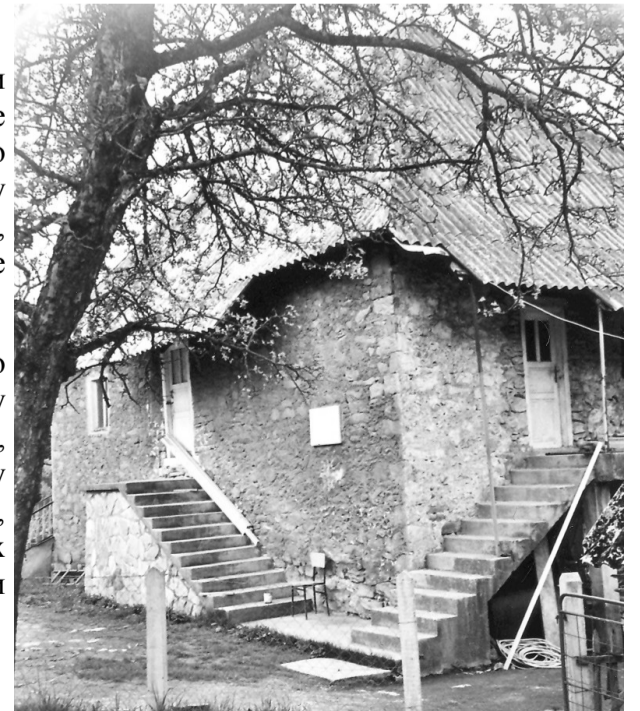
Приликом откривања споменика генерал-мајор у пензији Др Лука Кастратовић присутним грађанима се обратио следећим ријечима:

“Окупили смо се у колијевци предака Војда Карађорђа, у подножју Комова, да историјским светињама додамо још једну, да под крилима челичне птице, том симболу слободе, откријемо спомен плочу, плочу незаборава јунацима плавих висина, пилотима ловцима ЈРБ из Краља:

- Николи Лекићу, ген. пук.
- Милану Мартиновићу, пук.
- Радомиру Ђурковићу, мајору
- Бранку Гојковићу, к.п.

Ово је наш дуг и наша обавеза, јер не смијемо да заборавимо наше Васојевиће, нашу колијевку, наш завичај, ма гдје и због чега се нашли у свијету.

Не смијемо заборавити да су се у нашим кућама рађали, поред опјеваних јунака у борбама за слободу, стручњаци из свих научних поља, познати широм свијета.

“Кула Ризовића”

ЧЕЛИЧНЕ ПТИЦЕ

Споменик Војсду Карађорђу, авион, музеј-спомен соба

Наш дуг је не само да се сјећамо њихових дјела и имена, већ да се боримо да оживе наши крајеви, да вратимо живот опустјелим селима, да сачувамо нашу заједничку државу СЦГ, да стварамо услове за просперитет и будућност.

Нећу широко говорити о нашим јунацима плавих висина, о нашим пилотима ловцима. То нам је познато. Они су испричали свијету животну причу, за све генерације.

Човјек је рођен да хода по земљи, а птица да лети по небу. Но, прије стотинак година човјек је одскочио од земље, полетио неколико корака, па стотине метара, а данас крстари космосом. Али тај позив, позив летача, не могу обављати сви људи. То могу само одабрани, само мањи број људи. А међу њима су били и наши јунаци плавих висина.

Први авион се одвојио од земље прије 103 године, 1903. године, први летови су започети 1909. године, први Србин који је летео авионом, сматра се да је престолонаследник Александар Карађорђевић, у Француској 1913. године, међу првим жртвама на борбеном задатку у свијету, у подршци Српској и Црногорској војсци у борбама око Скадра 1913. године, био је наредник пилот Михаило Петровић, а први пилот који је у СФРЈ пробио звучни зид, односно авионом полетио брже од звука, био је наш пилот, пилот из Краља, генерал Никола Лекић. За понос и част!

У НОР ступио је 1941. године и обављао одговорне дужности у бригади и дивизији. После Другог светског рата, командовао је ваздухопловним пуком, ваздухопловном дивизијом и ваздухопловним корпусом. Завршио је пилотску школу у првој послератној генерацији (класи), а пилоти Мартиновић и Ђуричковић у другој генерацији (класи) пилотске школе. У ратном вихору Другог светског рата борили су се против фашистичке машинерије, за слободу и част отаџбине. Бранко Гојковић био је предратни пилот. У априлском рату 1941. године са Нишког аеродрома полетео је у сусрет немачким штукама и у неравноправној борби са фашистичким освајачем оборен на граници са Бугарском. То је био подвиг, херојски—полетјети у рој црних немачких птица, свјестан чињенице у коначан исход.

Али, то је сој људи који се нијесу плашили моћних, надмоћних, као што се неки данас боје и кажу да се не може борити и да се не треба борити. То су били јунаци који нијесу себе хтјели заробити у туђина. Слобода и одбрана отаџбине немају цијену. Да се наши преци нијесу борили и у тежим ситуацијама, данас не би ни нас било. Све вријеме рата провео је у ратном заробљеништву, у Немачкој. Летјели су на крилима маште, упознавали плаве висине, обучавали бројне генерације младих пилота и преносили борбена искуства и стручна знања. Зрачили су племенитим људским особинама и давали примјер како се воли и брани отаџбина. Завршили су овоземаљски живот на природан начин, ни једног тренутка не доводећи у питање највише људске вриједности.

Подвиг генерала—пилота Николе Лекића куриозитет је у историји ваздухопловства свијета. Пробио је звучни зид на авиону “Сејбру” који није био конструисан да лети надзвучном брзином. Било је то 1953. године, а 1984. године пробијен је звучни зид на “Орлу”, авиону домаће производње.

Пред нама је авион “Јастреб”, авион домаће производње,

савремен у свом времену. Символ једног времена и генерација које су биле “своје на своје”, које су држале до части и поноса. Ту је да “приповиједа”, “бесједи” и “опомиње” да не поклекнемо пред бројним изазовима савременог свијета.

Да би држава била јака и стабилна, неопходно је да сама слободно ствара вриједности, да има јаку привреду, да има војску савремено опремљену да одговори свим безбедносним изазовима, ризицима и претњама, како то данас кажу. Кажу неће више бити опасности по мир и опстанак народа и држава, да неће бити рата. То су само безбедносни изазови, ризици, пријетње-и милосрдни анђели. А војске без авијације нема.

Наше војно ваздухопловство настало је међу првих 15 у свијету, а било је међу првих пет која су ангажована у ратним дејствима. Развој ваздухопловне индустрије у нашој земљи почиње 1923. године, а први авион из домаћих фабрика испоручен је 1924. године. Наша земља је пратила технолошки развој ваздухопловне индустрије у свијету. Наши пилоти предњачили су у обуци летења, у стручности, храбрости и одговорности. У свијету су цијењени и респектовани, а знамо да свијет цијени само стручне, јаке и способне. Наши пилоти су летели, борили се и правили подвиге у Првом и Другом свјетском рату и у одбрани отаџбине у агресији 18 најјачих земаља свијета на нашу земљу 1989. године. Њихови подвизи у миру и рату су свијетом примјер свим генерацијама.

Само ових неколико података говори колико смо почашћени

Спомен обиљежје са спомеником Карађорђу, авионом, музејом—спомен-собом и школом

што је и наша средина, ово мало поносно и питомо мјесто испод падина Комова, подарило витезове плавих висина, на понос отаџбине и народу. Авион и спомен плоча са именима пилота ловаца срасли су у једну цјелину, у симбол охрабрења да истрајемо у освајању нових знања, у учвршћивању увјерења у нашу снагу и способност да сачувамо достојанство и широм отворимо врата благороднијој будућности, да превазиђемо подјеле, разбијања и распарчавања која воде само назад. Нека и овај светионик чувају комске виле, као што су то вијековима радиле, за добробит државе и народа.

Живимо данас у неизвјесном и сложеном времену, у времену када се дешава само оно што презентују масовни медији. Зато не знају и не схватају многи шта се дешава, не знају како нас заваарају, говорећи да ћемо бити слободнији и јачи ако будемо слабији, ако нас разбију и раздробе, ако нам је земља толико мала да се за неколико секунди може и балоном прелетјети. Не дозволимо да нечињење још једном постане моћно оружје против нас самих. Добро знамо да добра дјела не могу ни у море да потону (како изрека каже), али се подсјетимо на једну велику мисао: да је појединац који нема части и изгубљен, а да је народ који нема осјећање части и родољубља близу пропасти. Не дозволимо да се ове светиње угасе, не дозволимо да им се у походе долази са пасошима и визама.

Не дозволимо да нам поткрешу крила. Полетимо на крилима рада, знања, слоге и слободе. Нека ови светионици надахњују генерације, нека памти вјечна зубља слоге и напретка”.

ЛИЈЕВА РИЈЕКА— ЖИВОТОМ ПИСАНА ИСТОРИЈА

Лијева Ријека, 1983-2005.

Историја, њене стазе и путокази, њено слово, нигдје се не доживљавају тако дубоко и тако блиско, као на мјесту гдје се и догађала, и гдје о њој причају споменици о онима који су је и стварали, као њен живи дио. Сусрет са тим простором незабораван је час историје. То је додир са духом борбе и слободе.

Таквих мјеста у Црној Гори има свуда, сваки крај је жива историја. О њима говоре споменици, пјесме и људи. Тако сам доживљавао Лијеву Ријеку, матицу Васојевића. Она је мјесто за памћење. Људи са оним што су некада били, и нијесу ништа друго до кап времена. Човјек се овдје ослободио журбе и илузија. Живи под звијездама, окружен раскошним природним бојама, мјесто тихо, смјештено с обје стране ријеке, која се тешко пробија кроз клисуре према Морачи. Неколико кућа од камена ћуте поред пута. Ту је историја овог краја, записано вријеме, људи, погибије, бојеви... Ово мјесто је искра слободе:

“Бјеше сунце прошло кроз облаке,
Па синило до на врх Комова.
Мало било, дуго не трајало,
Сиђе сунце у долину равну;
Веселе се горе и потоци,
А највише огњена ријека”.

Лијева Ријека је сведок. Налази се са лијеве стране главних путева према љутој Арбанији и Турској. Тиме је и име добила. Једно је тачно: Ово мјесто је слободарско гнијездо. Овдје има много старина, зидина, крстача, зараслих у земљу, развалина, натписа уписаних у камен и много мрамора. Лијева Ријека је колијевка Васојевића. Она је свјетлост, искра слободе и духовност племена. Налази се испод неба и Комова. У њој је мјесто Ножица, Васова

Комови

столица, како се у народу каже. На њој је манастир Васа Васојевића, родоначелника племена Васојевићи: Када је Васо дошао у ове крајеве, ту је стао, окренуо се и рекао: “Овдје ћу да саградим дом”, и то мјесто назваше Ножица. Ту је подигао себи задужбину, посветио га Архангелу Михаилу, као усталом, сви Немањићи. Ту се окупљало племе са својим војводом и другим главарима на зборове и договарања од памтивијека. Постоје записи да је Лијева Ријека припадала Комској жупи (Дечанска хрисовуља из 1220. и 1330. године), што значи, да је овај простор, са манастиром на Ножици, припадао Дечанском метоху. Дакле, Васојевићи су насељавали простор око Комова и долине Лима прије Косовског боја (1389)

године. Васојевићи се држе за једну породицу. Послије Турске најезде становништво се селило у друге крајеве. Васо је поново окупио племе на Ножици и водио дуге борбе против Турака, успио да сачува његову духовност и националну свијест. Његову борбу и јединство племена наставили су васојевићки кнезови, војводе и читав народ.

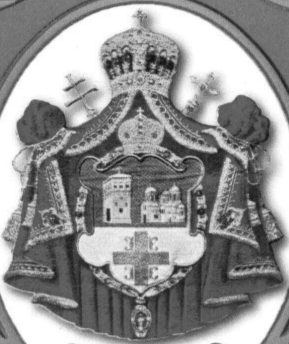
Васо је сахрањен поред своје задужбине, манастира Св. Архангела Михаила, не зна се тачно када, али највјероватније крајем 14. и почетком 15. вијека. Ту, поред манастира, недалеко од Васовог гроба сахрањен је и Бановић Секуле, кога је ту донио Јанко Хуњадин бјежећи, како говоре записи, послје косовског боја 1389. године. Ту му се и данас налази гроб. Васојевићи су обновили свети храм, столно мјесто војводе и монаха Васа. То је духовна књига племена Васојевића, храм који свијетли неугасивим сјајем. Мало даље, када се иде уз Лијеву Ријеку, у самом центру налази се Ракетића црква, која је подигнута као спомен на велику битку Љеворечана са Турцима 1925. године.

*Црква посвећена Светом Архангелу Михаилу,
у народу позната као Васова црква*

*(из књиге Ратка Делетића
“На Злоречици Андријин град”)*

АРХИПАСТИРСКА ГРАМАТА

ЈОАНИКИЈЕ

БОЖЈОМ МИЛОШЋУ
ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП
БУДИМЉАНСКО-НИКШИЋКИ

одликује овом

АРХИПАСТИРСКОМ ГРАМАТОМ

Господина др Милију Зечевића
из Вимице

за његову показану синовску љубав и
добротворну ревност према својој Светој
Цркви а посебно приликом изградње

цркве Свете Тројице у Вимицкој

коју је помагао својим несебичним
прилозима.

Дародавцу и његовој цијењеној породици
жељимо од Господа и Спаса нашег Исуса
Христа и свих Светих из рода нашег свако
истинско добро и успјех у даљем раду.

Дано у Богомчуваном граду
Беранама,

дана 19. септембра 2006.

Е. бр. 284

ВАСОЈЕВИЋКА РАЗМИШЉАЊА О СРЕЋИ, РАДУ И ЉУБАВИ

Спас је у раду

У раду је спас. Кад мозак ради, дух ври и пред човековим унутрашњим очима пуцају далеки, широки и бели хоризонти. Битна упоришта духовне и физичке виталности су: пре свега, несумњива људска исправност у укупном дјеловању која обухвата: несебичност живота за истину, храброст у сукобима са људима зле воље и спремност да се испречи пред бујисом која носи влато и шљам, као и мушко трпљење удараца од оних који за духовне пропланке и висове никад нису знали ни хајали.

Ој ђевојко Милијана,
Прошетај се планинама,
Прошетај се по оној коси,
Ко некада са мношћом што си.

Милијана слатко пиле,
Од горске си љепши виле,
Од горске си љепши виле,
Али нијеси од Радмиле.

Милијана кад би дошла
Завичај би туга прошла
Чекамо те овог љета
Да обиђеш мјеста света.

У долини покрај Лима
Васојевика свака фина
Васојевка свака фина
Без пудера и кармина
А која се пудерише
Васојевка није више.

Гледала сам с Кома плава
Како вјетар замотава
Гледала сам град Беране
Тој вароши нема мане.

Ако си се покајала
Поврати ми прстен мала
Успомене враћам цијеле
Не дам прстен с руке бијеле.

Ој Верушо и све твоје успомене
Чувај мене.

О срећи

Срећа је склад ума, душе и тела. Волимо кога хоћемо, не мрзимо никога. Радимо оно што желимо, не гледамо шта раде други.

Живимо живот, не призивамо смрт. Не крадемо. Оно што немамо, то нам и не треба. Можемо све, не морамо ништа. Живимо данас, не занима нас шта је било и шта ће бити.

Немамо све што волимо, па уживамо у ономе шта имамо. Господаримо собом, не потчињавамо друге. Обуздавамо жеље, па немамо проблема. Срећни смо и кад усрећујемо друге.

Ој ђевојко преко ријеке
Не волим те ја без неке
Не волим те што се мора
Но што љепшег нема створа.

Кунем ти се ој ђевојко
Пољубићу твоје око
То лијепо око твоје
Ранило је срце моје.

Ој ђевојко што се смијеш
Кад пољубит не умијеш
Пољуби ме цуро чоче
Нећеш љубит љепше момче.

Љубавна Васојевичка пјесма

Добровече, срце драго,
Дао бог добро моје благо,
Како си ми шта ми радиши?
Гдје си, моје очи? Полако,
Да ми срце не искочи,
Па, нек искочи,
Али у нежна недра твоја.

Пази се од зла човјека и пса, од вука и хајдука, од ватре и воде.

Човјека читавог живота мучи глад за признањем.

Да није вјетра, пауци би небо премрежили.

Ој ђевојко мило моје
Мила ми је пјесма твоја
Пјесма ми је најмилија
Што је пјева симпатија.

Ој ђевојко дођ' овамо
Не могу те гледат тамо
Не могу те гледат тамо
Но ми срце вене само.

Ој ђевојко нека, нека,
Последње је довијека
Последње је мој цивијете
Од љубави наше свете.

Веруша